

Л. РОН ХАБЪРД

ЛУДОСТТА НА НЕЙНО

ВЕЛИЧЕСТВО

Част 3 от „Воини на светлината“

Превод от английски: Валери Русинов, 1997

chitanka.info

Разсеяността си има своите малки неудобства. Тъкмо тази заслужаваща съжаление слабост бе отнесла доктор Матусал, високоуважавания член на Вселенското медицинско общество, на четиридесет и пет светлинни години встрани от маршрута му и го принуди да кацне в системата Алгол, на планетата Доркон.

Хипократ го беше питал настоятелно и многократно дали са взели на борда от Спико нов заряд за двигателя, на което докторът всеки път кимваше разсеяно. Но след деветдесет и пет светлинни години полет се оказа, че „Морга“ продължава да лети единствено благодарение на доброто си име и че в златните й дюзи е останала мощ колкото на три-четири скакалеца.

Това беше твърде притеснително. Хипократ се изрази точно така и размахвайки четирите си ръце, включил на фонографски запис, заречтира текст от двеста хиляди думи за горивото и за неговото значение по време на междузвездни пътешествия. Говореше толкова пискливо, че доктор Матусал в пилотското отделение изключи всички средства за комуникация с операционната зала, където беше Хипократ, след това включи инерционните конвертори, за да се приземи някак си в системата на Алгол.

Никога не беше идвал тук, което бе странно, защото Алгол се намираше не много далече от Земята — въсьност от страната на Земното галактическо колело. Но беше чувал някои неща за това място — от време на време. Когато живее седемстотин и петдесет години, човек чува какво ли не. Още в началото на този промеждутьк от време той беше изхвърлил от ума си всякакви предубеждения и затова те не му попречиха и този път. Де да бяха.

Из космическите пристанища Алгол имаше мрачна репутация. Хиляди години хората я бяха наблюдавали с трепет, само защото примигваше на всеки три дни. Наричаха я Окото на злото и Звездата на демона. Това чувство така се бе загнездило в умовете, че повече от век, откакто бяха започнали пътуванията в космоса и неговата колонизация, хората подминаваха Алгол, без дори да проучат дали около нея кръжат планети.

Учените знаеха, че тя е звездно джудже, въртящо се около друга, по-ярка звезда, което я прави променлива. Но след като една експедиция претърпя катастрофа на една от планетите й, след като в тази система изгоря трансгалактичен лайнер, хората си спомниха

предишната ѝ лоша слава и отново започнаха да я отбягват. Това, разбира се, я превърна в идеална пиратска база и скоро шестте ѝ планети, населени с разнообразни видове, се изпълниха с кръв и разбити останки от плячка.

„Както е естествено при подобни еволюции, тя веднага породи — се казваше във «Вакуграфен служебен звезден пътеводител на Обединените планети», който доктор Матусал четеше в момента (все още изключил връзката с Хипократ) — един силен владетел, който изяде по-дребните династии, и през последните триста и деветнадесет години представлява монархия, обхващаща шестте планетни държави и управлявана от Доркон.“ В книгата се поясняваше, че „в системата съществуват вътрешни космически пътища. Гориво и припаси могат да се получат в Ринго, главния град на Доркон.“ Явно тук щяха да намерят такава дреболия, каквато представляваше зарядът за „Морга“.

Доктор Матусал посегна да включи предавателя, за да каже на Хипократ накъде са се запътили, но в слушалките му се изля словесен порой:

— „Ръчните вериги трябва да бъдат усиленi с нишки двойноусукан валадиум. Пет ергосекунди инжеектиран...“

Хипократ явно не беше доволен. Докторът неловко се засмя. Той беше купил странното ниско същество на един търг преди около век, като възнамеряваше да изследва метаболизма му (хранеше се само с гипс), но джуджето проявяваше такова усърдие и мозъкът му беше така добре устроен да запомня всичко, че той повече и не помисли да го изследва и отдавна се бе примирил с информационния потоп, с който от време на време го заливаше Хипократ.

Проехтя гонг. Нещо изsviri. Огромната плоскост на контролното табло пред него замига, показвайки му възможните места за приземяване. Метален пръст щръкна изведенъж от гравитомера и се допря в намотката за приближаване. Корабът включи химическия двигател за забавяне на скоростта. Носят се наклони надясно, за да улесни снижаването в оставащите неколкостотин мили, последва леко подрусване — „Морга“ кацна. Чу се металически звън от автоматично отварящите се аварийни люкове, издрънчаха падащи стълби, сондите се заровиха дълбоко в почвата.

Доктор Матусал разкопча противоударния си шлем, изправи се и се протегна. Люковите предпазители се отвориха сами и разкриха пред

очите му ширнало се зелено поле, заобиколено от дървеса, и пластмасовите кули на някакъв град в далечината.

Но сондите все още не бяха готови. Показа се анализаторът — масивен куб с червени и зелени лампички по стените. Той не бе установил присъствие на нищо вредно, неестествено или опасно. Но макар да светеше в зелено за атмосфера, гравитация, растителност, храна, условия за обитаване, време, ветрове, температура на повърхността, температура под повърхността, наличие на радиоактивност и хиляди други фактори, той мигаше червено-червено за войници, оръжие, мъртвъци, жени и враждебност. На екрана в основата на таблото се изписа:

„Относително небезопасна. Препоръчва се незабавно отлитане.“

Доктор Матусал дължеше продължителното си съществуване в телесна форма на известно суеверие по отношение на апаратите. Щом съществуваха, човек трябваше да се съобразява с тях, и щом даваха съвет, беше добре той да се спазва. И той беше готов да отлети на химическо гориво до някоя близка база, ако в този момент Хипократ не набута храбрите си антени в кабината.

— „... Временната проява на невнимание към температурни течове може да доведе до йонизация на фарундиеви частици и последващо...“

— Престани! — каза докторът.

Хипократ престана. Но не защото му бяха наредили. Той четеше: „Относително небезопасна. Препоръчва се незабавно отлитане.“ Това го постави в безизходица и докато разсъдъкът му се бореше яростно с тази дилема, господарят му слезе в трапезарията да изпие очакващата го чаша мляко.

Всички люкове тук бяха широко отворени. Салонът беше обзаведен от самия Сиральо още в началото на века. Беше облицован със злато и обсидиан и стените му бяха щедро изписани с непрекъсващи сцени на пир, които се събираха нагоре към звездната карта на галактиката, такава, каквато беше позната по онова време. Люковете бяха замислени така, че да позволяват околният пейзаж да изглежда като част от стенописа. Но в този случай не беше така.

По клоните на дърветата около площадката за приземяване се люлееха шестстотин и деветнадесет трупа, завързани с краката нагоре. Бяха в униформи, избелели от слънчеви лъчи и снегове, а от лицата им

бяха останали само озъбени челюсти и пожълтели кости. Изригванията на дюзите при приземяването на „Морга“ бяха предизвикали вятър, при чийто порив те се бяха залюлели във вихрен валс — а може би в ужасяваща панихида.

Доктор Матусал оставил млякото, огледа цветните лехи и добре подстриганата трева и отново вдигна поглед към обесените мъртъвци.

— Хипократ!

Джуджето тутакси се появи — с всичките си петстотин килограма.

— Оставаш на кораба. Ако вместо мен се приближи някой друг, включи защищен еcran Алфа. Поддържай връзка с мен и корабът да е готов за огън. Въпроси?

Хипократ беше твърде разстроен и не отговори. Докторът се преоблече в златна туника, наметна на раменете си пелерина, изтъкана от слънчеви нишки, закопча на кръста си два бластера и слезе по стълбата.

С годините човек усвоява някои инстинкти, които не е задължително да се наричат предчувствие. Службата във Вселенското медицинско общество бързо ги доразвива. Защото макар членовете на Обществото да притежаваха единствени монопола върху пълното медицинско знание, забранено на различните системи и в различните държави, и макар да не се подчиняваха на никого и да имаха статут на неприкосновеност, случва се какво ли не. Да, случва се какво ли не. В малката катедрала в далечната им база бяха положени повече от сто абаносови урни. Воини на светлината, които се бяха върнали у дома завинаги.

Ето защо докторът насочи цялата си енергия към това да намери бързо заряд и да се измъкне от Ринго, ако е възможно, в рамките на един час. Воден от шума на свистящи електрожени и чукове, той се озова при вкопаната в земята ремонтна работилница зад хангарите на площадката.

Но пред вратата се спря стъпisan.

Вътре имаше десет или дванадесет механици и те си вършеха работата на механици. Но вратовете им бяха омотани и привързани към дълъг кабел, включен към електрически контакт през два метра, за да предупреди при опит да бъде скъсан. И ги контролираше не

обичайният свръхобразован майстор инженер, а един надзирател с месесто лице и тъп волски поглед.

Докторът понечи да отстъпи и да потърси снабдителната служба, но пазачът го забеляза и му извика:

— Ей, я стой!

И пристъпи с насочен автоматичен бластер и с пръст на спусъка.

— Ей, Еди! Дрънни го!

Някъде в металните дълбини на помещението истерично заби гонг.

Беше въпрос на ези-тура дали доктор Матусал да посегне да стреля, или да остане мирно и да обясни. Но миг по-късно една цев се заби в гърба му.

Дори самият президент на Конфедерация Вега да беше приветстван по такъв начин от лакея си, едва ли щеше да се почувства по-изненадан от доктор Матусал. Макар понякога да се бяха опитвали да му въздействат със сила, той почти никога не беше се натъквал на подобно пренебрежение. Та кой не беше чувал за Воините на светлината, за Безсмъртните, които заповядваха дори на царе?

Тези двамата очевидно не бяха.

Бяха животни, нищо повече. Мелези от земна и скорпонска порода с белези от затворническо минало по лицата.

— Тоя е без верига — каза Еди.

— Сигурно току-що е кацнал — предположи другият, напрягайки интелекта си.

— Ако обичате... — започна докторът.

— Ще дойдат след минута, момко — каза Еди и му препреши пътя с огромните си ботуши.

Вонеше на стар космически рейндъжър и явно беше жертва на болест, чието име е неприлично да се споменава.

Пристигнаха почти веднага. Цяла патрулна шейна, пълна с полицаи, облечени в мръсни униформи, с небръснати лица, жълти очи и блъскащи оръжия.

— Влизай, момко — подкани го Еди, като първо издърпа оръжието му.

— Не е ли готин — обади се един млад ефрейтор.

— Влизай! — повтори Еди.

Доктор Матусал не виждаше смисъл да се противопоставя. Положението все още не изглеждаше толкова сериозно. Хората на Доркон едва ли бяха толкова невежи. Не можеха да бъдат!

Той се качи в шейната, която веднага се понесе към града на височина три метра над повърхността, като се движеше на зигзаг. Докторът видя синьо-зеленикавата настилка и пожълтелите къщи на крайните квартали и си даде сметка за обкръжаващата го разруха и мизерия. По-голямата част от тукашните обитатели имаха монголоиден произход, това личеше по архитектурата. Но красивите някога пагоди сега приличаха повече на гробници. Оградените им със зидове градини изглеждаха занемарени, а от счупените саксии противяха клони осакатени дървета. Усещането за занемареност се подсиливаше от спънатата походка на неколцината старци, които се отдръпваха изплашено под летящата шейна. Докторът остана поразен, когато забеляза, че всички са оковани с кръгли топузи.

Шейната се понесе нагоре към сините кули, но когато се приближиха, първоначалната илюзия за дворец отстъпи пред сива затворническа атмосфера. Правителствените сгради бяха оградени с многобройни здраво укрепени стени. Всяка от постройките наподобяваше затвор в затвор в затвор. Или цитадела в цитадела. А централната част, вместо вътрешен двор или главна кула, представляваше покрит с куполообразен метален покрив противобомбен бункер.

Но шейната нямаше работа там. Тя подскочи и кацна на площадката пред караулката на първата стена. Избутаха доктора пред някакъв размъкнат млад офицер.

От разкопчаната яка на туниката му се подаваше мръсен врат, косата му беше мазна и спълстена. Петите на ботушите му стърчаха между чаши и бутилки, които се търкаляха по бюрото. Очевидно принадлежеше към онази скапана школа, според която за да изглеждаш респектиращо, трябва да си пиян.

— Къде ти е картата за самоличност? — изхълца той.

Доктор Матусал естествено не разполагаше с подобен атрибут. Но златният медальон с кръстосаните лъчеви жезли около врата му му служеше за паспорт и в най-великите кралства на Вселената.

— Това какво е? — попита младият офицер.

— Отличителният ми знак — каза докторът. — Аз съм член на Вселенското медицинско общество.

Младежът изведнъж се промени. Вече изглеждаше по-трезвен и заинтересуван. Свали краката си от бюрото, като събори няколко чаши и бутилки, и сграбчи някакъв старинен уред — може би телефон.

— При мен има един доктор, сър Пудно. Какво ще кажете, а?... Разбира се, че прилича на доктор. Защо иначе ще кажа подобно нещо?... Слушам, сър Пудно. Веднага.

Следвайки клатушкация се млад офицер, доктор Матусал мина през осемнадесет различни бастиона, всеки с охрана, докато накрая стигнаха до някаква стълба, която водеше към подземие, без офицерът да падне нито веднъж. Вкараха, или по-скоро натикаха доктора в облицована със синя коприна стая — мрачно помещение, в което липсваща друга мебелировка освен легло и стол.

Сър Пудно тъкмо ставаше от леглото. Беше провиснал, тълст монголоид с разплуто лице. Той нахлузи оцапаната си с храна роба, тръшна се на стола и се загледа в доктора.

— Наистина ли си доктор, приятел? — рече сър Пудно.

— Да. Ако имате някой за лечение, ще бъда щастлив да ви услуга в замяна на един заряд, който ми е нужен. Кацнах тук...

— Мълквай, момко — прекъсна го сър Пудно. — Отиваме при кралицата.

Той напъха тъстините си в обточената с ширити униформа и след минутка влязоха в нещо, което приличаше повече на магазин за пудра, отколкото на тронна зала. Беше огромна и личеше, че някога е била хубава. Но всички стенописи и огледала бяха махнати и заменени с листове стомана. Вътре не проникваше никакъв зрак и бледосинята светлина на лампите само усиливащо сумрака.

Подиумът беше обкръжен с дебели завеси, а зад завесите бе поставено стъкло, което пропускаше светлината и образа само в едната посока. Някой или нещо седеше на трона зад завесите.

Сър Пудно поздрави и направи поклон.

— Ваше величество, ужасно съм щастлив, че мога да ви доведа лекар.

— Каква такса иска? — попита персоната зад завесите. Гласът беше дразнещо груб. Кралицата явно не бе в добро настроение.

— Не е ставало въпрос за такса, Ваше величество — каза доктор Матусал. — Нито пък сме говорили за довеждане. Аз съм член на Вселенското медицинско общество и не бива да ме задържате. Ако имате пациент, ще направя каквото мога без възнаграждение, освен един заряд за кораба ми. Повтарям, че не трябва да ме задържате.

— Тоя се смята за много важен — обади се персоната зад завесите. — Добре, заведи го при младия глупак. И запомни, докторче. Излекувай го, но не напълно. На какво каза, че си член?

— На Вселенското медицинско общество — отвърна доктор Матусал. — Властите не бива да задържат нашите членове.

— Знаеш ли си работата? — попита Нейно величество.

— Поне така смятат — рече докторът. — Отведете ме при пациента. Нямам време за губене.

— А луди лекуваш ли? — попита Нейно величество.

— Случвало ми се е — каза докторът и се вгледа втренчено в завесата.

— Изглеждаш ми много млад. Къдрава косица и розови бузки. Знаеш ли как да накараш някого да полудее, ама веднага?

— Може би.

— Да направиш машина или нещо, което да кара хората да полудяват?

— Това е възможно. Но обикновено няма нужда от машини.

— О, има. Ще ти платя добре, ако го направиш.

— Какво да направя?

— Не какво, а кого. Луд — каза Нейно величество зад завесата.

— Това не ми е в стила — рече докторът.

— Добре. Заведи го при пациента — каза Нейно величество.

Водачеството на сър Пудно беше истинско мъчение. Побутвайки доктора пред себе си — имаха ескор特 от двадесет телохранители, сър Пудно най-после го доведе до една килия на около двеста метра под земята. Тя беше преградена с дебели решетки, заключена и пазена от тъмничари. Представляваше малък, потънал във влага куб, вонящ на немита плът и гниеща слама.

Бълснаха доктора в каменната стена, което малко го зашемети, и му измъкнаха чантата с инструменти и радиото на колана. Решетките

мрачно издрънчаха зад гърба му. Той унило потри черепа си сред зловонния мрак, после дръпна шнура на мантията си. Светна малка лампичка, която иначе му служеше за копче. Той я настрои и насочи тънкия конусовиден лъч към вътрешността на влажната килия. Кръгчето освети млада жена, притисната се в отсрецната стена и предпазваща с ръце от светлината очите на малкото дете в скута си. Аристократичното ѝ някога облекло беше одрипавяло, избеляло и просмукано с влага от дългото затворничество. Но тя все още не беше привикнала с унижението. С вдигната брадичка и треперещи ноздри затворничката хвърли гневен поглед към източника на светлината.

Доктор Матусал се извърна и лъчът обходи останалата част от тясната килия, докато накрая се спря на един мъж.

Той лежеше върху мръсната слама с лице, скрито между лактите. Тънката му надиплена риза беше разкъсана, широкият червен пояс бе почернял от нечистотии, панталоните и късите му ботуши бяха побелели от прах и полепнали със слама. Докторът пристъпи към него, но жената го спря.

— Не смей да го докосваш!

Той внимателно отмести ръката ѝ от плаща си.

— Аз съм лекар. Докараха ме тук. Казаха ми, че е болен.

Все още недоверчива, тя го остави да се приближи. Той измъкна второ копче и го поставил на каменния корниз. Лампичката хвърли ярка светлина върху лежащия мъж.

Бледите трескави петна по бузите му, хриповете в дробовете му, миризмата, лъхаща от него, и изтощените му ръце крещяха на доктора, че това е туберкулоза, и то в последна фаза.

Не беше се натъквал на напреднала фаза на болестта от цели два века и невежеството на тези хора го порази.

— Но това е опасно! — каза той. — С дете до него. Никаква грижа и разбиране. Боже мой, от колко време сте тук?

Тя предпазваше очите си от светлината, но сега ги вдигна, горда от своята издръжливост.

— Шест орбити. Детето ми е на три.

— И те са позволили...

Докторът се ядоса. От векове не беше срещал подобна бруталност. Тези хора тук не бяха престъпници. Жената, както и мъжът, изглеждаха от благородно потекло.

— Кои сте вие? — попита той.

— Това е Рудолф, некоронованият крал на Велики Алгол. Аз съм неговата кралица, Айилт.

— Но тогава — възклика докторът удивен, че все още нещо е в състояние да го изненада — кой царува?

— Майка му, съпругата на Коноре. Той почина преди шест орбити.

Докторът хвърли поглед към вратата. Помисли си, че може би е опасно да знае прекалено много за тези неща. Но после погледна болното дете и каза решително:

— Започнете отначало.

— Вие сте чужденец за всички тукашни планети, то се вижда — каза Айилт и седна на сламата. — А ние не знаем почти нищо за останалата част от пространството, защото не сме богати, нито съвършени. Нашите планети са малки и сухи, почти изцяло от камък, с много малко почва за обработване. Затова не ми е чудно, че са ни забравили. Потеклото ни е пиратско, прадедите ни не са били цвете за мирисане, това е ясно. А главният източник на нашето поселение са били хората от земния Ориент, които могат да живеят при всякакви условия. Въпреки това сме се радвали на добро управление. Но то не продължило дълго. Последната велика революция станала преди повече от двеста години и след това неговата фамилия — тя кимна към треперещия от треска младеж върху сламата — стабилизирана властта. Крал Коноре управляваше справедливо и всички много го обичаха. В самото начало, поради пиратския си произход, имахме затруднения във връзките си с космоса, но това беше добре, защото тук имаше хора от бялата раса и от системата Скорпион, изгнаници, и често имахме проблеми. Имахме много затворнически колонии, но престъпленията не бяха много. Крал Коноре се държеше добре със затворниците. Даваше им възможност за развитие в собствените им общности и макар да нямаха право да се завърнат в родните си светове, посвоему те процъфтяваха. Но ужасната грешка беше в това, че осъждахме жени на изгнание в тези колонии, защото жените, срам ме е да го кажа, със своето криминално потекло често проявяваха престъпни наклонности. И така населението в нашите затворнически поселения започна да се разраства.

— Започнахме да смятаме, че положението със затворниците става безнадеждно — продължи жената. — Започнахме да взимаме от колониите им младежи с обещаващо бъдеще. Надявахме се, че тази евгеника ще ни послужи и че може би донякъде ще заличи следите на нашето срамно потекло. Но от време на време допускахме грешки, да, допускахме грешки. Крал Коноре взе за жена принцеса от рода Олин, забравяйки, че тя е родена в затворническо поселение. Но пък беше красива. Двамата царуваха добре и мъдро до деня, в който се появиха нови пирати. Никой не знаеше откъде дойдоха, нито пък защо, но не бяха от тази система. Сега всички те са мъртви, но се говореше, че главатарят им бил от Земята. Те предизвикаха бунт сред населението и след това нанесоха удара си. По време на процесията, организирана в чест на моя съпруг и на мен, по случай нашата сватба, хвърлиха бомба в кралската кола. Крал Коноре беше убит на място. Жена му Павма получи сериозни лицеви рани и ослепя с едното око. Дворцовите телохранители бяха предани, но не достатъчно бързи, за да предотвратят експлозията. Тя ги избеси, повече от шестстотин души. Изкла всичките дворцови слуги. Хвърли съпруга ми и мен в тази дупка. После подложи на съд и смъртоносни изтезания над един милион души по всичките шест планети. И цялата благородническа каста реши да я свали... Но бяхме забравили за произхода ѝ. Бяхме пропуснали и горчивината, която може да изпита една красива жена, превърната в чудовище. Бяхме забравили и за затворническите поселища. И те ни надвиха. Армията, всички телохранители, всички от благородническата каста бяха избити или затворени поради коварството на Павма, и техните места бяха заети от осъдените. Необразовани, отмъстителни и зли, освободените затворници подложиха на опустошение и живота на хората, и самата земя. Можеха да го направят, защото на всеки трима души по нашите планети се падаше по един затворник...

За момент жената мъркна, после продължи:

— Съпругът ми и аз все още дължим живота си на страха на Павма, че някой друг по тукашните планети може да въстане, тъй като навсякъде е жива надеждата, че моят съпруг би могъл да излезе от тази гробница и да управлява като своя баща.

— Значи тя държи тук своя син? — попита доктор Матусал.

— Защо не, докторе? Той се противопостави на първите й действия, като се опита да я убеди, че трагедията се дължи на външна намеса. Но тя винаги е изпитвала ревност към Рудолф, защото след раждането му баща му започнал да обръща много повече внимание на него, за нейна сметка. Виждате ли, независимо, че е кралица, Павма си е най-обикновена уличница. Дете от затворническо поселище. Каза на Рудолф, че се канел да я измести и да я убие. Но трябва да го държи тук. Докато той е жив, никой не би посмял да вдигне ръка срещу нея, защото тя многократно е заплашвала, че ще го екзекутира, ако се случи такова нещо, и тогава над Алгол ще се възцири пълен мрак.

— Ето защо сме тук, докторе — въздъхна жената. — Моля ви, направете нещо за съпруга ми. Той има треска или нещо подобно, не ми говори от доста време, защото като заговори, започва да храчи кръв. Вижте, сламата е опръскана с кръв.

— Ще видим какво може да се направи — рече доктор Матусал.
И после извика грубо на пазачите да му върнат чантата.

Сър Пудно се възпротиви. Той смяташе, че е пълна с оръжия, защото не му приличаше на обикновена докторска чанта от тези, които беше виждал. Но когато доктор Матусал заплаши, че няма да направи нищо, му я подадоха.

След като усили светлината на каменната издатина, докторът извади от чантата си малка плочка и я постави върху гърдите на младия мъж. Движейки я равномерно, той можеше да изследва изцяло състоянието на белите му дробове, въпреки че плочката покриваше едва няколко квадратни сантиметра. Поклати глава. На бедния младеж му оставаше твърде малко. Трябаше да е умрял още преди няколко дена. Но нищо не удивляваше доктор Матусал повече от упоритостта, с която човешкото тяло се бори за живота.

Той взе мускал с плесен от мутирала бактерия и го изсипа по устните на болния. Нямаше опасност от задавяне. Цялата доза щеше да се попие от кожата.

След това докторът насочи вниманието си към жената. С удивление установи, че е напълно здрава. Сърцето ѝ беше здраво, дробовете бяха съвсем чисти. Единственото, от което страдаше, бе недохранването, но и то ѝ се беше отразило съвсем леко.

Състоянието на детето беше почти като на майката, само дето откри малко петънце на дробовете му. То изплака, когато докторът сипа в устенцата му друг мускал, а майка му погледна доктора настръхнала.

— А сега — каза ѝ доктор Матусал — ще ви посъветвам да си запушите носа. Миризмата няма да е от най-приятните.

Той извади една бомбичка, голяма колкото палеца му, и я взриви в пода. Избухна гъст бял облак, придружен от луминесцентна и ултравиолетова светлина.

Пазачът отвън се развила, отвори, нахлу и изблъска доктора от килията. Вратата се затръшна и след нея издрънчаха другите две решетъчни прегради. Забутаха доктора нагоре по дългия коридор и го въведоха в тронната зала.

Завесите се полюшнаха. Сега, след като знаеше какво се крие зад тях, Воинът на светлината усети студени тръпки. Имаше чувството, че вижда зад завесите черните рога на Злото.

— Лечението беше проведено, Ваше величество — докладва сър Пудно.

— Ще се оправи ли? — попита Павма.

— Не, и то заради вас — отвърна доктор Матусал. — Младежът беше почти мъртъв от ужасна заразна болест. Не бих се изненадал, ако мнозина в двореца са я прихванали.

Пазачите мълчаливо потръпнаха. Но иззад завесите се чу кикот.

— А ако това не ви интересува — добави докторът, — сигурно ще ви е интересно да научите, че болестите не признават ранг и слава и че подушвам друга болест точно тук, в тази зала.

Настъпи тишина.

Най-после завесите отново се размърдаха.

— И каква може да е тази болест?

— Известна е като шизофрения — отговори доктор Матусал. — Деменция прекокс, съпроводена с мания за преследване. Смъртоносна е, Ваше величество. Унищожава и жертвата, и палача.

Тишина изпълни залата. Тишината на невежеството.

— Ужасно нещо е. Поражда се от психически шок. Подушвам тук наличието на съсиран от болестта си шизоид с мания за преследване, параноичка, която е толкова опасна за себе си, колкото и за околните.

Доктор Матусал смяташе, че говори ясно, и въпреки риска за живота си и след всичко, което беше видял в подземието и извън палата, не би се отказал от думите си. Но колкото и ясно да се изразяваше, обяснението му беше посрещнато само със съмтен проблясък на разум.

— Май искаш да ме обидиш — поклати се завесата.

— Ни най-малко — рече докторът. — Искам само да помогна. Говоря за нещо, което познавам. Ето, ще ви покажа.

Той се обърна към един от стражите и после, сякаш появил се от въздуха, в ръката му блесна малък въртящ се диск. Докторът го протегна под носа на войника и заговори със суров и рязък глас.

Пазачите посегнаха да го спрат, но внезапната гримаса на войника ги стъписа. Малкият диск беше изчезнал.

— Ррр... Бау-бау!

Войникът, застанал на четири крака, затича из стаята и започна да души ботушите на другарите си. Доктор Матусал се обърна към подиума.

— Виждате ли, Ваше величество? Болестта е заразителна. Само като му махнеш, и войникът се превръща в куче.

Нещо по-силно от страх лъхна откъм завесите.

— Веднага изкарайте този страж! Елате насам, докторе. Да ли и други са го прихванали? Кажете ми? Да ли и други са го прихванали?

С известно чувство на отвращение, разбрал какво е преобладаващото интелектуално равнище тук, доктор Матусал се извърна към сър Пудно.

— Забелязвам у него известни симптоми.

— Не! — изрева сър Пудно и отстъпи назад.

Но дискът отново се появи и гласът на доктора прозвуча хрипливо, едваоловимо дори за самия сър Пудно.

— Бау-бау! — изляя сър Пудно и се втурна на галоп из залата.

Настъпи паника. Доктор Матусал пристъпи две-три крачки към стражите и те мигом изхвърчаха навън.

Иззад завесите се чу писък, последван от гневните крясъци на кралицата.

Но в залата бяха останали само сър Пудно, докторът и Нейно величество.

— Съжалявам — каза той успокоително. — Съжалявам, че трябваше да ви го разкрия. Знам какво преживявате и какво ви се налага да претърпите. Само един интелигентен човек би могъл наистина да го проумее. Сигурно е ужасно да си заобиколен от подобни хора и да го знаеш...

Малкият диск се въртеше в ръката му.

Не са нужни много години за една силна личност да усвои този трик. А доктор Матусал го беше прилагал седемстотин, естествено само за медицински цели. Така умението се усъвършенства. Дискчето продължаваше да се върти.

Зад завесите се чу въздишка. Доктор Матусал ги разтвори.

Ако не беше вече запознат с деянията й, сигурно щеше да изпита искрена жал. Защото гледката наистина беше ужасяваща. Бомбата преди шест орбити беше оставила по лицето ѝ съвсем малко плът, а и тя бе овъглена.

Той измъкна от чантата си стъклена бомбичка и я взриви, отстъпвайки предпазливо от пушека. Наркотикът трябваше да довърши онова, което дискчето беше започнало.

Сигурно прекарваше цялото си време зад тези завеси, защото там се намираше леглото ѝ, малкото ѝ дрехи и тоалетно шкафче. Върху шкафчето, на мястото на обичайното огледало, стоеше неин рисуван портрет в цял ръст, от времената, когато е била млада.

Оказа се, че наистина е била красива.

Докторът порови в чантата си, кихайки от разнасящия се газ. Накрая намери уредите, които му трябваха.

Работата нямаше да му отнеме много време, защото разполагаше с катализатор. Сър Пудно бранеше вратата, като излайваше от време на време, и не допускаше никой вътре.

Доктор Матусал свали труфилата на кралицата и оголи гърба ѝ. Универсалният нож в ръцете му беше по-полезен от пълния набор инструменти на един скулптор. От време на време той хвърляше поглед към портрета в цял ръст и отново се връщаше към задачата си.

Катализаторът проникваше в плътта с всеки следващ замах на ножа и преди да беше приключил с гърба ѝ, той вече беше започнал да се възстановява. Щяха да останат само незначителни белези.

Хирургичната операция не изискваше стерилност. Разбърканото легло, оплiscкано с кръв, и няколкото копринени парциала му

осигуряваха операционната маса и всичко, от което се нуждаеше.

Следващият етап беше по-продължителен, тъй като трябваше да се постигне добра прилика, а и овъглената тъкан се оказа упорита. Трябваше да се изрежат и някои хрущяли. Доста време му отне, докато се справи с торбичките под очите и с клепките. Нужно бе изключително внимание, за да може да възстанови активността на очните нерви. Но работата в крайна сметка се оказа майсторска. Три часа по-късно доктор Матусал погледна какво е свършил и сам се похвали.

Събра окървавените чаршафи и сложи пациентката си да седне на трона. През цялото време не беше спрятал да й говори. Сега очите ѝ се спряха върху него, погъщайки всяка дума, и започнаха постепенно да се проясняват.

Доктор Матусал наблюдаваше внимателно шевовете по лицето — те скоро престанаха да розовеят, после се стопиха и бузите на пациентката започнаха да порозовяват от кръвната циркулация.

Добре че Хипократ не беше тук. Със сигурност щеше да спомене нещо за немедицинския характер на някои от изразите на доктора, а Войните на светлината не биваше да се отклоняват от чистата медицина.

Вече беше време да свърши някои други неща.

Сър Пудно изляя сервилно и отиде да доведе работници. Скоро те нахлуха в залата, все още затруднявани от оковите си. Доктор Матусал ги освободи и те се заловиха да възстановяват огледалата и рисуваните пана по стените. Скоро се появиха и други мебели, малко поовехтели от дългия си престой в складовете, но въпреки това разкошни. Осветлението стана по-ярко. Донесоха нови дрехи.

Всеки път, когато някой влезеше да поиска потвърждение за поредната заповед, например да се махнат труповете на обесените по дърветата, докторът само махаше с ръка и иззад завесите веднага се появяваше подписана заповед. Нали все пак имаше неща, които не могат да се изпълнят без изрична заповед.

Това му доставяше удоволствие. Но все пак трябваше да побърза.

Скоро в тронната зала доведоха законния крал, неговата кралица и принца. Бяха невероятно мръсни. Без обяснение ги хванаха и ги

отведоха нанякъде. Но макар да бяха сигурни, че ги отвеждат на смърт, те бяха твърде стъписани, за да протестират. Изкъпаха ги и ги преоблякоха.

Новината се разпространяваше. Все повече и повече хора се стичаха и по едно време докторът забеляза, че порталът гъмжи от народ. Коридорите и дворът около палата бяха препълнени. Слушовете плъзнаха от град на град, от планета на планета, из цялата система.

Тогава доктор Матусал повика младежа при себе си. Преоблечен, избръснат, оздравял, Рудолф с нищо не напомняше за умиращия мъж в подземието само отпреди няколко часа.

Рудолф сигурно очакваше подробни обяснения, но докторът беше лаконичен.

— Ти ще заемеш този трон след около пет минути и никога няма да споменаваш и дума пред майка си за последните шест орбити. Обещай ми.

Младежът го гледаше безмълвен.

— Ще я оттеглиш в някоя хубава вила и ще ѝ осигуриш пълен лукс. Обещаваш ли?

— Да. Разбира се. Но аз...

— А ти ще следиш дали си спазва обещанието — рече доктор Матусал на Айилт.

— Не се беспокойте. Ще изпълним всичко, което казвате. Боже мой, само като си помисля, че преди някакви си няколко часа Рудолф умираше... Вие сте истински ангел.

— Страхувам се, че някои са на друго мнение — отвърна доктор Матусал с усмивка. — Благодарете на Воините на светлината и на Вселенското медицинско общество. И никога не споменавайте за моята намеса в политиката тук. Някакви въпроси?

Гледаха го онемели, но от тях лъхаше жизненост и надежда.

— Наследихме ужасно бреме, но ще се справим — каза Рудолф и стисна горещо ръката му.

Наложи му се да спре Айилт, която държеше да коленичи в краката му. После безцеремонно постави и двамата в троновете, изведе Павма иззад завесите и с няколко бързи заклинания я изкара от хипнозата.

Беше настъпил техният час. Кралят и кралицата кимнаха велиодушно на кралицата-майка при нейния поздрав, но преди да

успеят да изрекат и дума, огромните врати се разтвориха и залата се изпълни с народ. Благородници, граждани и войници прииждаха, за да разберат какво става. Всички говореха за изоставените гарнizonи и за населението, счупило оковите на робството.

Никой не забелязваше доктор Матусал. Той хвърли поглед към старата кралица. Тя също бе изблъскана назад, но се кипреше пред едно огледало, възхищавайки се на красотата си.

Докторът се ухили. Дори той понякога беше подвластен на суетната гордост от собственото си майсторство.

Скоро след това ескортирана въздушна шейна го откара при снабдителния отдел на хангарите. Мястото беше изоставено. Двама от пазачите лежаха убити, наоколо се търкаляха счупени вериги. Но складовете се оказаха в ред. Докторът внимателно подбра малък тласкателен заряд с мощност два милиарда фута и го пъхна в джоба си.

Навън светлината му се стори по-ярка. След миг разбра защо е така. Тъмната звезда-джудже беше прикривала една четвърт от ярката при пристигането му и сега се беше отместила.

Дърветата около кораба бяха освободени от зловещия си товар, а „Морга“ блестеше златна сред чудесния пейзаж. След миг доктор Матусал стъпи на борда.

Хипократ го чакаше сърдит. Захвърли тома за звездната радиация, който четеше, и започна пискливо да се кара на господаря си за дългото му забавяне.

— Ще си помисли човек, че е много трудно да се намерят заряди!

— С този — отвърна доктор Матусал — беше много трудно.

— Чакай да видя — промърмори Хипократ недоверчиво. Докторът му го показва и малкото същество засия и после затопурка надолу да го монтира, като по пътя си подпяваше баладата за Цигуларя от Сафи.

Малко след това „Морга“ излетя на път за Хъб Сити и на борда ѝ настъпи пълен мир.

Зарядът работеше великолепно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.